

1

ΣΤΑ ΠΕΡΙΕ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

Πρωταγωνιστές εκτός σκηνής

Μισός και πλέον αιώνας έχει περάσει από την πρώτη πρόβα στο θέατρο της Επιδαύρου, που σηματοδότησε την έναρξη του Φεστιβάλ. Με τη βοήθεια ανθρώπων της περιοχής ταξιδέψαμε από το χτες ως το σήμερα και μάθαμε χαρακτηριστικά στιγμιότυπα από την παρουσία εμβληματικών πρωταγωνιστών εντός και εκτός του αρχαίου Θεάτρου.

Η

ΤΗΣ ΝΑΝΤΙΑΣ ΔΡΑΚΟΥΛΑ
naddrac@gmail.com
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ:
ΜΑΡΩ ΚΟΥΡΗ
www.marokouri.com

ΕΠΙΔΑΥΡΟΣ ΤΙΣ ΗΜΕΡΕΣ ΤΟΥ Φεστιβάλ μεταμορφώνεται. Οι θεατρόφιλοι ακολουθούν σχεδόν ευλαβικά τις συνθήκες τους, από την παραλία και το φαγητό μέχρι τη ντίσκο. Συναντήσαμε ανθρώπους της περιοχής που έχουν ζήσει εδώ και χρόνια τα Επιδαύρια και έχουν «πρωταγωνιστήσει» με τον τρόπο τους. Ο Βασίλης Χατζής, διευθυντής του εστιατορίου Ξενία, μας ξενάγησε στον κήπο του θεάτρου όπου οι θεατές πίνουν κάτι δροσερό πριν ανηφορίσουν για τα διαζώματα. Ο χώρος κατασκευάστηκε το 1951. Το Ξενία έχει 26 δωμάτια προσανατολισμένα έτσι ώστε να μη θίγουν το περιβάλλον, δίπλα στα καμαρίνια. «Να φανταστείτε ότι, τότε, το να έρθουν οι ηθοποιοί στην Επιδαυρο δεν ήταν εύκολη υπό-

θεση. Κατέβαιναν με ένα λεωφορείο του '40, τη Μαργάρω, μπουλούκι από το Εθνικό, μέσα από τα χωριά του Αργους και χρειάζονται πάνω από εξήντα ώρες από την Αθήνα. Παρόλη τη δυσκολία χιλιάδες κόσμοι κατέφθαναν. Το Ξενία μέχρι το 1998 λειτουργούσε σαν ξενοδοχείο αλλά σιγά σιγά λεηλατήθηκε από τους νεοέλληνες που περιφέρονταν εδώ. Στο τέλος δεν έμεινε τίποτα όρθιο». Η επικήρση κάθε χρόνο έμπαινε πολλά χρήματα μέσα, δικαιώνοντας εκείνους που μιλούσαν για κακοδιαχείριση. «Κατέστρεψαν έναν ιστορικό χώρο χωρίς να υπάρχει σήμα για επιγραφή που να γράφει το όνομα της Παζινού ή του Κατράκη που έμεναν εδώ. Το Ξενία θα μπορούσε να είναι το πρώτο "θεματικό" ξενο-

δοχείο με καταγεγραμμένη ιστορία. Η αγάπη μου για τους αρχαίους κλασικούς και το θέατρο με ώθησαν στο να επενδύσω. Εχω κάνει πολλές συναντήσεις με υπουργούς για το θέμα της αξιοποίησης του Ξενοδοχείου αλλά, αν και με επιβράβευαν στο τέλος δεν έκαναν τίποτα». Στη συνέχεια ο Γιάννης Σαρρής, από τους πρώτους φύλακες του θεάτρου μας ξενάγησε στους χώρους. «Τότε φορούσαμε ένα πηλίκιο και κυνηγούσαμε τους τουρίστες με μια σφυρίχτρα. Επαίρναν ενθύμια. Τα πρώτα χρόνια δεν υπήρχε ηλεκτρικό. Είχαν μια γεννήτρια από τον Σκαρά-ποταμό και δύο ναύτες έδιναν ρεύμα. Αυτό άλλαξε όταν προγραμματίστηκε να τραγουδήσει η Κάλλας αλλά αρνή-

θηκε να το κάνει υπό αυτές τις συνθήκες. «Τότε, το 1961, ο Κωνσταντίνος Καραμανλής καλεί όλους τους προέσταντες της ΔΕΗ Πελοποννήσου στο θέατρο, έβω από το Ξενοδοχείο Ξενία. Τους χαιρετάει από δεξιά προς αριστερά, όλους, και τους λέει "κύριοι θέλω μέχρι το τέλος Μαΐου να έχει έρθει το ρεύμα εδώ". Τρομερή φουρτούνα μας βρήκε! Μέσα σε είκοσι πέντε μέρες ήρθε το ρεύμα από τον Πόρο, ήρθε και η Κάλλας. Γέμισαν και τα πουρνάρια από κόσμο. Το θέατρο χωράει περίπου 13.350 και μαζεύτηκαν από τα γύρω χωριά 25.000 άτομα».

Επί χιόντας, η λογοκρισία τρομοκρατούσε τους συντελεστές των παραστάσεων που συχνά έχαναν τη θέση τους. Οι δικτάτορες κάθονταν στις μπρο-

στινές σειρές. «Θυμάμαι τον Κατράκη να παίζει Προμηθέα Δεσμώτη και να φωνάζει εκτός κειμένου "κάποτε θα τιμωρηθούν αυτοί που μας τιμωράνε". Την επομένη τον έβαλαν μέσα».

Μετά την παράσταση. Το να φας στου «Λεωνίδα» μετά την παράσταση είναι σχεδόν έθιμο. Το μαγαζί ξεκίνησε το 1953 ως καφενείο. Ο ίδιος ο Λεωνίδας διηγείται. «Η Παζινού έμπαινε στην κουζίνα και μαγείρευε. Μας ρώταγε μετά από κάθε παράσταση. "Τι είπαν ρε οι χωριάτες;". Πόσοι έρωτες έχουν ξεκινήσει εδώ! Θυμάμαι τον Κούρκουλο, καλεσμένο στο ίδιο τραπέζι με τη Λάτση. Ετσι άναψε το σπρίτο. Μια άλλη μέρα ήρθε ο Μιτεράν με μια κοπέλα. Απλός και λι-

τός. Τους δώσαμε φρέσκο λάδι. Εδώ ο Νέζερ μάθαινε από τη γυναίκα του παπαγαλία το ρόλο του. Ο Μινοτής τεράστιος θεατράνθρωπος, αλλά κακότροπος». Συναντήσαμε επίσης τη φαρμακοποιό Χρυσάνθη Χατζηγελέκη και την κόρη της Λιάνα στο «καλλιτεχνικό» φαρμακείο του Λυγουριού. «Τα πρώτα χρόνια τελούσα αναγκαστικά και κρέη γιατρού», λέει η κ. Χατζηγελέκη. Τότε το φαρμακείο γέμιζε από ηθοποιούς. Εκείνη φρόντιζε να έχει πάντα τα κατάλληλα κόκκινα κραγιόν και τη λευκή πούδρα για τους ηθοποιούς. Το άγχος τους όμως ήταν να μην κλείσει η φωνή τους και κατέφευγαν στην κορτζιζή. «Αυτό που με συγκινούσε πάντα ήταν το ότι νοιάζονταν και ήθε-

λαν να αφήσουν χρήματα στον τόπο. Ειδικά ο Κουν. Όταν κάπκε το φαρμακείο μου ολοσχερώς το '82 ήρθε και με βρήκε για να με παρηγορήσει». Το εστιατόριο - Ξενοδοχείο Μουριά πήρε το όνομα του από το μεγάλο δέντρο δίπλα στη θάλασσα. Η Δήμητρα Γκίκα, συνδιοκτλήτρια, μοιράστηκε τις αναμνήσεις της. «Η Κάλλας είχε έρθει εδώ με τη θαλαμγύχρη Χριστίνα. Από εδώ πήγε στο θέατρο για να τραγουδήσει. Εδώσε εντολή τότε να καθαρίσουν τα δέντρα από τα τζιτζίκια για να ακούγεται καλύτερα η φωνή της». Η Δήμητρα όλα αυτά τα χρόνια έχει περιποιηθεί διάσημους ανθρώπους. «Μια μέρα ο Θάνος Χοκ μου ζήτησε να του φτιάξω μια τούρτα γενεθλίων για τη γυναίκα του και να γράψω πάνω Risky Love. Το

ίδιο απλό και φιλικό ήταν και ο Κέβιν Σπέσι και η Ελεν Μίρεν».

Όμως, η κοσμική ιστορία των Επιδαυρίων δεν θα ήταν η ίδια αν δεν υπήρχε το Καπάκι. Πρόκειται για μια αληθινή ντίσκο. Στο Καπάκι ο Μάικλ Τζάκσον μπερδεύεται με τη Ρίτα Σακελλαρίου. Στην πίστα οι πρωταγωνιστές της «Μήδειας» που παρακολουθήσαν πριν δύο ώρες, οι τουρίστες, οι φιλόμουσοι και οι greek lovers. Η Αγγελική Τζαβέλα λειτουργεί με τον άντρα της τον χώρο από τις αρχές του '80. «Το Καπάκι ονομάστηκε έτσι επειδή έκλεινες τη μέρα σου με το "καπάκι" της διασκέδασης. Τις εποχές, που το Φεστιβάλ διαρκούσε καιρό, ανοίγαμε κάθε μέρα από το Πάσχα μέχρι τις πρώτες φθινοπορινές βροχές». ■

2

3

4

5

6

7

- 1. Ταβέρνα.** Ο κ. Λεωνίδας Λιακόπουλος στη διάσημη ταβέρνα του.
- 2. Αναμονή.** Λίγο πριν από την παράσταση «Σκηνοβάτες».
- 3. Γεύμα.** Η Δήμητρα Γκίκα οργανώνει τη «Μουριά».
- 4. Φύλακας.** Ο κ. Γιάννης Σαρρής μας ξεναγεί στον αρχαιολογικό χώρο.
- 5. Φαρμακείο.** Οι φαρμακοποιοί Χρυσάνθη και Λιάνα Χατζηγελέκη.
- 6. Ξενοδοχείο.** Ο Βασίλης Χατζής στο ιστορικό «Ξενία».
- 7. Ντίσκο.** Η Αγγελική Τζαβέλα, ξημερώματα στο «Καπάκι».